

Deel af Kassebeholdningen, som ved dette Lovforslag gaaer over til at forrentes paa en vis Maade, idet den bliver indestaaende hos Fællesfinansministeren — gjøre opmærksom paa, at jeg ved Sagens første Behandling udtrykkeligt har udtalt, at det, om Fællesfinansministeren kunde faae en større eller mindre Rente af dette Beløb, det bliver en Sag, som directe er Rigsdagen uvedkommende; det bliver en Sag, som bliver at undersøge og forhandle mellem Fællesfinansministeren og Rigsraadet, hvorvidt den Overenskomst, som man har truffet, for at staae Fællesfinansierne en større Kassebeholdning, hvorvidt den har vist sig effectivt fordeelsagtig, om man derved har erholdt en større eller mindre Rente end den, der er stipuleret i den tilsvarende Bestemmelse. Det vil deraf sees, at jeg ikke har havt nogen Tvivl i saa Henseende, at det har staaet mig klart, at naar en Pengesum overlades eller overleveres Fællesfinansministeren, da bliver det hans Sag, hvor stor en Rente han kan faae deraf; altsaa i den Henseende troer jeg ikke, at det med Føie kan siges, at jeg ikke har opfattet Lovforslaget rigtigt. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det, som her egentlig har været under Discussion med Hensyn til nærværende Lovforslag, det er den første Mellem-sætning, som findes i Lovforslaget og som lyder: „under Ansvar af vedkommende særlige Minister;“ det er de Udtryk, hvorom hele Discussionen har dreiet sig, idet man paa den ene Side har sagt: dersom disse Ord ikke findes, har Ministeren da noget Ansvar? Og dertil er da blevet svaret: Ja, stricte taget, behøves disse Ord ikke; thi naar en Minister bemyndiges til at foretage Noget, da skeer det paa hans Ansvar, og paa hans Ansvar alene. Nu er altsaa Spørgsmaalet, naar dette forholdes sig rigtigt — og jeg troer ikke, at dette vil benægtes — hvorfor findes da disse Ord i Loven? Og det er jo derved, at man kommer til det, der netop har været Spørgsmaalet ved nærværende Lovforslag, nemlig at det tidligere ikke har været anerkjendt af Kongerigets Indenrigsminister, at det, som den meget ærede Landsstingsmand nu udviklede at skee for Indenrigsministerens Ansvar, ogsaa tidligere er skeet paa hans Ansvar. Det er just Grunden, hvorfor man har søgt at komme

overeens om dette Lovforslag, hvort der er anerkjendt; hvad der ikke tidligere var indrømmet fra Ministeriets Side, at Indenrigsministeren factisk er Kongerigets Finansminister; i Anmærkningerne i Finansforslaget, som han har fremlagt for Rigsdagen, har han selv udtrykkeligt talt om „Udgifter, som Finansvæsenets Henlæggelse under dette Ministerium har foranlediget“. Det er altsaa aldeles klart, at han i Virkeligheden er Kongerigets Finansminister, skjøndt han ikke fører Titel deraf, og at han som saadan er ansvarlig for Kongerigets Finantsers Bestyrelse; men det er jo dette Punkt, som man tidligere ikke har havt en Aerkjendelse af fra Ministeriets Side, og det er derfor, at dette Lovforslag har faaet den Form, det har. Det vil deraf sees, at det, som den meget ærede Landsstingsmand har gjort opmærksom paa, angaaer Ansvar et efter denne Lov, men den egentlige Dvæstion ligger ikke i det Ansvar, som Indenrigsministeren har, efterat Lovforslaget er vedtaget; men i det Ansvar, som han tidligere har havt, og det er det, jeg har forsøgt at godtgjøre, at dette er aldeles det samme som det, han faaer, efterat Lovforslaget er gaaet igjennem; kun at der er skeet en Forandring med Hensyn til Størrelsen af Forrentningen. Det er allerede af den meget ærede Landsstingsmand erkjendt, at Indenrigsministeren staaer til Ansvar for alle Indtægter og Udgifter; naar han gjør det, følger jo ogsaa deraf, at dette Ansvar maa være for, at der ikke gaaer Mere ud af Kassen, end der skal, at Ansvarret retter sig efter Kongerigets Lovgivning, og det er navnlig efter Finanslovene, at dette bliver at bedømme, og altsaa bliver Spørgsmaalet om den her omhandlede Sum at bedømme efter Finansloven for 1856-57.

Andræ: Da der har hersket en saa stor Uklarhed angaaende det berørte Forhold i det Hele, troer jeg, at det maaskee kunde være passende her endnu at tilføie et Par Ord. Ganske sikkert er Indenrigsministerens Ansvar ikke blevet forandret ved denne Lov uden netop med Hensyn til dette ene Punkt, som jeg nys fremhævede, idet han nu har faaet en Bemyndigelse til at træffe en vis Ordning, som hid-